

slukket, og ude over Sundet begyndte Maanen saa smaat at lyse. Luften hernede ved Søen var lun og taagefri, og Myggesværmene summede paany over Hestenes Hoveder.

De var næsten naaet hjem, da Philip Salomon pludselig holdt Hestene an og udbrød:

»Hvad er det? . . . Er det ikke Louise, der kommer løbende der?«

En af Husets Tjenestepiger saaes i hastigt Løb og med bart Hoved foran paa Vejen.

»Der maa jo være noget paaferde.«

Han standsede Hestene; og endnu før Pigen havde naaet Vognen, raabte han:

»Hvad er der? . . . Er der hændet noget?«

»Aa Gud, det er . . . det er,« stammede den stakaandede Pige: »det er Hr. Sidenius.«

»Er han kommen!« lød det paa een Gang med tre-fire Stemmer.

»Ja, — og han er vist kommen en Skade til. Jeg skulde løbe hen til Doktoren.«

»Gud, hvad er det da?« raabte Ivan ligbleg.

»Jeg veed ikke . . . Hr. Sidenius besvime vist. Hr. Dyhring har givet ham nogle af Frøkenens Draaber; men jeg troer ikke, han er kommen til sin Bevidsthed.«

Philip Salomon bed sig i sin Negerlæbe og lod Pisen smælde over Hestenes Øren. Ogsaa han var bleg. Alle var de tavse og blege, mens det i flyvende Hast gik mod Hjemmet.